

3. kapitola

Všetci sa rozhovorili naraz. A každý Paulovi niečo vyčítal. Lebo on bol na vine, že Dusty zmizol.

„Prečo si ho vôbec so sebou bral?“ chcela vedieť mama. „Už sme mnohokrát hovorili o tom, že je úplný nezmysel chodiť s Dustym do obchodu a potom ho nechať čakať uviazaného na parkovisku.“

„A nebezpečné,“ pridal sa otec. „Všade sú ľudia, ktorým chodia po rozume hlúposti.“

„Prečo si musel s Alex tak dlho klebetiť?“ rozčuľovala sa Karlota. „Veď to môžete aj v škole, či nie?“

„Kto je Alex?“ opýtala sa Anna. Veľmi sa neozývala, len na Paula nahnevane pozrela, keď priznal, že Dusty zmizol. Potom sa už len hrala s Palkom. Preto sa jej Karlota dvakrát pokúsila Palka vziať. No zdalo sa, že jemu sa Anna celkom páči! Paul si hneď všimol prečo. Anna totiž mala v taške nejaké sušienky, ktoré Palkovi potajomky dávala.

„Kto je Alex?“ zopakovala, keď jej Paul neodpovedal.

„Nikto,“ odvetil napokon Paul. Skrátka nemal chuť hovoriť teraz o Alex. Koniec koncov, išlo o Dustyho! A vlastne Anna je na vine, že sa všetko pokazilo. Len preto, že chcela stoj čo stoj prísť a navštíviť Dustyho, takmer sa s Alex pohádal! A teraz sa hrá s Palkom a chce vedieť, kto je Alex. Akoby to bolo dôležité!

No zabudol na Karlotu, ktorá zrazu zvolala: „Alex je Paulova kamarátka! Aj moja. Navyše má sučku Bellu a tá je Dustyho kamarátka a Palkova mama.“ Na chvíľu sa odmlčala a pokračovala: „Ale podľa mňa by sa Alex asi nepáčilo, že celý čas dávaš Palkovi potajomky maškrtky. Od cudzích si nesmie nič brať.“

„Dusty zmizol,“ ozval sa Paul podráždene a tak nahlas, že na seba strhol pozornosť všetkých. „Musíme ho nájsť.“

Otec aj mama prikývli. Karlota naňho pozrela tak ako vždy, keď dúfala, že brat našiel riešenie na nejaký problém. Anna pohladkala Palka. A zakaždým, keď šteniatko zavrtelo chvostom, zvolala: „Zlatýýý!“

„Lenže nevieme naisto, či ho ukradli,“ pokračoval Paul. „Možno tí ľudia, ktorých videl chalan zo supermarketu Dustyho neukradli, len odviazali a on odtiaľ sám utiekol.“

„Hlúposť,“ odsekla Karlota okamžite. „To by nikdy neurobil. Posadil by sa pred vchod a čakal by na teba.“

Tentoraz Paul prikývol. V tom so sestrou súhlasil, ale rád to počul ešte raz od niekoho iného.

„Takže teraz pôjdeme s Paulom na políciu,“ vyhlásila mama.

„Dobre,“ prikývol otec a z vrečka vybral kľúče od auta, ktoré podal mame. Zdalo sa, že je rád, že na políciu nemusí ísť on. „Ja sa s dievčatami pôjdem poobzerať okolo supermarketu a opýtame sa, či niekto niečo nevidel. Vezmeme si aj Dustyho fotky a poukazujeme ich tam ľuďom.“

„A Palko?“ opýtala sa Karlota.

„Dáme ho do ohrádky a ostane tu.“

„Aj ja tu môžem ostať a trochu sa s Palkom pohrať,“ zvolala Anna. „Aj tak tu musím byť, keď po mňa prídu rodičia.“

Annu rodičia vyložili u Paulovej rodiny a išli ešte niečo vybaviť do mesta. No Paul akosi nie a nie pochopiť, prečo Annu Dustyho zmiznutie veľmi nerozrušilo. Možno ho dokonca ukradli!

„Zavolám tvojim rodičom a vysvetlím im, čo sa stalo,“ slúbil Peter Anne.

Na mobile vytočil číslo a začal sa rozprávať s Anniným otcom.

„Už mi je dlho,“ ozvala sa Simona. „Peter im to už vysvetlí. Poď, čím skôr nahlásime Dustyho zmiznutie na políciu, tým lepšie.“ Ťahala Paula so sebou von.

Keď už sedeli v aute, Paul prehovoril: „Nerozumiem, prečo Anna... Teda, podľa mňa je čudné, že...“ Nevedel sa dobre vyjadriť.

„Aj mne sa zdá,“ odvetila Simona. „Vyzerala, že sa naozaj zľakla, keď si prišiel bez Dustyho. No dlho ho nevidela. Pre ňu je Dusty v podstate cudzí pes.“

„A okrem toho sa zaľúbila do Palka,“ uvažoval Paul nahlas. „Ach jaj, podľa mňa by si ho najradšej vzala so sebou.“

„Aj mne sa zdá, ale Karlota dá pozor, aby sa nič nestalo.“

„Určite,“ súhlasil Paul s mamou. „Radšej by jej dala svojich králikov!“

Zvyšok jazdy už neprehovorili. Keď sa Paul díval z okna, v diaľke zbadal, ako na oblohe vyšľahol blesk. Za lesom sa kopili čierne mraky a besnela búrka. Aj mama to videla. A Paul si celkom jasne všimol, že si o Dustyho robí starosti presne ako on. Bola taká nervózna, že zaparkovala rovno na zákaze zastavenia. Tesne pred policajnou stanicou!

Potom sa na stanicu ponáhľala ešte pred Paulom a policajtovi za pultom, ktorý si práve šúpal vajíčko uvarené natvrdo, povedala: „Chceme ohlásiť únos.“

Policajt odložil vajíčko a podráždene prevrátil oči. Ako by chcel dať jasne najavo, že má na práci niečo dôležitejšie, než riešiť nejaký únos. Alebo akoby sa bál, že zatiaľ mu niekto môže uniesť vajíčko!

„Dobre,“ zastonal a zapol počítač. „Únos, jasné. Kto? Kedy? Kde? Počúvam. Meno unesenej osoby? Čas únosu? Dospelý alebo dieťa? Špecifické znaky? Svedkov máme?“

„Nuž,“ začala Simona. „Ide o Dustyho. Tak sa volá. Skrátka Dusty. Špecifický znak je, že má čiernobiely a hnedú farbu, hovorí sa tomu trikolóra a je naozaj špecifická! Podľa nej ho možno ľahko spoznať. Má hnedé oči a sedem rokov. Je dobre vychovaný, sám by nikdy neutiekol. Okrem toho bol priviazaný...“

Mama rozpráva a rozpráva, nezastavuje, je naozaj nervózna, pomyslel si Paul. A policajt jej, samozrejme, nerozumel ani slovo!

„Má sedem rokov a je čiernobiely a hnedý?“ opýtal sa bezradne.

„Sedem krát sedem,“ vysvetlila Simona. „Musíte to vynásobiť siedmimi, čiže sedem krát sedem rovná sa približne v polovici päťdesiatky, asi ako vy, odhadujem. A priviazaný! Koženou vôdzkou! O hák pred supermarketom.“

Policajt zísal na Simonu s otvorenými ústami. Paulovi ho bolo trochu ľúto, hoci k nim nebol veľmi priateľský.

„Toto je on,“ ukázala mu fotku. „Dusty! Vidíte tú trojfarebnú srst’?“

„Ehm... to... to je pes!“ zajachtal policajt.

„Samozrejme,“ potvrdila Simona. „Veď vám to celý čas hovorím. Borderská kólia, trikolóra, osem rokov. A zmizol, pravdepodobne ho uniesli.“

„Aha,“ povedal policajt. „A čo s tým ja teraz?“

Tentoraz Simona len otvorila ústa a kým stihla čokoľvek povedať, Paul vedel, že už jej veľa nechýba, aby sa rozčúlila. A to poriadne!

Nemýlil sa.

„Čo je to za otázku?“ oborila sa jeho mama na policajta. „Sme na polícii, či nie? A vy ste policajt! Takže vám teraz pošlem Dustyho fotku, aby ste ju mali v počítači. A vy ju prepošlete všetkým hliadkam, aby ho hľadali. Niekde predsa musí byť. Jasné?“

„Nie,“ odvetil policajt.

„Ale áno, presne to urobíme. A ešte vám aj môj syn povie niečo, čo by vás malo zaujímať.“

„Nie,“ zopakoval policajt a pokrútil hlavou. Potom pokračoval: „Je to pes. S tým nebudeme robiť vôbec nič. Len si predstavte, že by sem chodil každý, komu utiekol pes. A potom ešte všetci, čo hľadajú mačku. Alebo kanárika, škrečka, korytnačku, biele myši...“

„Tak počkať!“ prerušila ho Simona. „Teraz ma počúvajte! V prvom rade, nie je to hocijaký pes, je to Dusty. On len tak neutiekol. A po druhé, pravdepodobne ho uniesli!“

Ukradli! Rovno pred supermarketom.“ Otočila sa k Paulovi. „Povedz, čo sa stalo.“

Paul vyrozprával, čo mu povedal chlapec z obchodu. Vraj boli na parkovisku žena a muž, ktorí sa Dustymu prihovárali. A keď sa chlapec pozrel z okna skladu druhýkrát, už ich s autom nebolo.

„A zmizol aj Dusty. No majú tam kameru, ktorá všetko nasnímala. Len sa potrebujeme dostať k záznamu a uvidíme, či Dustyho ukradli. Získame aj ich poznávaciu značku, zistíme, kde bývajú a vezmeme si Dustyho späť.“

„Dobre teda,“ odvetil policajt a usmieval sa na Paula, akoby boli najlepší kamaráti. „Tak to urobte. Až budete mať poznávaciu značku, môžete sa vrátiť.“

Paul s mamou sa policajtovi márne snažili vysvetliť, že vedúci predajne im nedovolí pozrieť si záznamy, ale povedal, že ich smie ukázať len policajtom, nikomu inému. „Kvôli ochrane osobných údajov,“ vysvetľovala Simona.

„Tak sa nedá nič robiť,“ vyjadril sa policajt. Vzal si dopoly ošúpané vajíčko a sadol si za písací stôl.

Simona naňho ešte párkrát zvolala: „Haló!“ a „Pomôžte nám?“ Lenže policajt sa nenechal rušiť. Namiesto toho si ošúpaval vajíčko a zamľaskal, akoby tam Paul s mamou vôbec ani neboli.

Neostávalo im iné, len sa pobrať preč. Práve vychádzali z policajnej stanice, keď zbadal odťahové vozidlo, ako ide naložiť ich auto. Lebo zaparkovali na zákaze stáť!

„Počkejte!“ zvolala Simona na policajtku stojacu vedľa vodiča. „Nie! Už ideme!“

Museli policajtku dosť dlho presviedčať, aby ich auto nedala odtiahnuť. Simona jej aj vysvetlila, prečo vlastne zaparkovala na zákaze stáť. A že policajt na stanici tvrdil, že pre nich nemôžu vôbec nič urobiť.

„Ale v skutočnosti si chcel len v pokoji ošúpať a zjesť vajíčko,“ rozprávala mama rozčúlene.

No policajtku ju sotva počúvala a povedala: „Keď zmizne pes alebo mačka, najlepšie je všade po okolí vyvesiť plagáty s fotkou a vaším telefónnym číslom.“

Keď na hlavnej ceste odbočili, Simona rozhodla: „Presne to urobíme. Vytlačíme plagáty s Dustyho fotkou a všade ich повеšíame. A ja sa ešte pohovám s vedúcim prevádzky z obchodu. Nájdeme Dustyho, určite.“

No Paul, samozrejme, vedel, že jeho mama to hovorí, len aby ho utešila. Nemohla predsa vedieť, kde je Dusty a ako sa má!“

Práve stáli na križovatke, ktorá doprava viedla k nim domov, keď vtom zrazu oproti nim prešlo auto – strieborná toyota!

Pred dutinou stál pes. Veľký pes, väčší než on, so strapatou sivou srstou, ktorá mu v dlhých chuchvalcoch visela takmer až po zem.

No oči mal iné než hociktorý pes, ktorého dovtedy stretol. Leskli sa mu takmer na žltó! A dokonca aj pri slabom svetle pri vstupe do dutiny videl, že zuby veľkého sivého psa boli poriadne dlhé a ostré, akoby bez námahy dokázali prehryznúť všetko – povrazy a kožené remene presne ako drevo či kosti.

Keď teraz veľký sivý pes vystrčil dopredu papuľu, o kúsok ustúpil. Lenže labku sa mu nepodarilo vyslobodiť a od bolesti zakňučal. Vzápätí ešte zavrčal, aby sa k nemu druhý pes nepribližoval. Lenže neodradil ho a napriek tomu sa k nemu priblížil. V každom prípade si však dával pozor, aby mal od neho vždy taký odstup, že ho nepohryzie.

Nerozumel, prečo sa teraz sivý obor otočil a zadnými labami sa zaprel o kameň, pod ktorým sa mu zasekla labka. Videl, ako napol všetky svaly a z celej sily sa oprel do kameňa.

Až keď labku zrazu mohol vybrať, pochopil, že veľký sivý pes ho práve vyslobodil! No dva veľké pazúry sa mu odtrhli a z rany

mu začala tiecť krv. Oblízal si labku a pritom zaškúľil na sivého obra, ktorý pred ním dychčal a pozoroval ho žltými očami.

Až teraz videl, že druhý pes nastražil uši a nepokojne sa zadíval smerom do lesa. Dážď padal ako mohutný záves, kvapky bubnovali na kamene a rozprskávali sa na všetky strany. Po oblohe sa ešte stále prehánali blesky a takmer celkom sa zotmelo.

No vtom ich zbadal. Na opačnej strane potoka, tesne pred stromami. Ak sa nemýlil, bolo ich ešte viac než predtým, boli sivohnedí a obrovskí, ako čierne diery v tme. V popredí stál vodca s dlhými tesákmi, ktoré mu z papule trčali po oboch stranách. Teraz s hlasným krochkaním vošiel do potoka a brodil sa rovno ku skale, v ktorej je dutina. Ostatní ho v dlhom rade nasledovali. Najmenší neposedne pišťali a snažili sa vyliezť na klzké kamene, no zakaždým sa z nich zošmykli, až kým ich mama papuľou nevytlačila nahor.

Od dutiny boli už len dva či tri metre, keď ho veľký sivý pes plecom zatlačil dozadu do tmy a potom sa pred ním rozkročil s hlavou otočenou ku krochkajúcim diviakom.

Počul, ako sivý obor začal vrčať – z celého hrdla tak, že to znelo surovo a nahnevane. Videl, ako sa mu naježila srst, aby vyzeral ešte väčší. Hlavu mal v rovnakej výške ako vodca diviakov papuľu, ktorý chrčivo reval. Vedľa vodcu sa postavili ešte dva diviaky s dlhými tesákmi. Neboli také veľké ako on, no drobné oči im blčali rovnako zúrivo.

Bolo jasné, že sa chcú dostať do dutiny, pravdepodobne preto, aby mláďatá skryli pred dažďom. No okolo sivého obra sa neodvážili prejsť! A zakaždým, keď sa diviak pohol, sivý obor zavrčal a napol svaly, akoby sa mu každú chvíľu chystal skočiť po krku.

Pri údere hromu sa zatriasli kamene, do stromu udrel blesk, kmeň sa mu rozštiepil, s rachotom spadol krížom cez potok, konáre zasvištali o zem. Malé diviačky bojzливо kvíkali, no ich vodca stál pred dutinou nehybne ako skala. Nepohol sa ani o centimeter. Stále sa chcel dostať dnu, aby svoju čriedu priviedol do bezpečia. Nebolo pochyb, že veľký sivý pes je sám proti diviakom bez šance. No ak sa im vzdá alebo jediným skokom zmizne kdesi v tme, diviaky objavia jeho, Dustyho, a on s ním nebude môcť ujsť, lebo ho príliš bolela labka a sotva ňou mohol pohnúť.

4. kapitola

Paul ničomu nerozumel.

„Čože?“ opýtal sa ohromene, keď s Alex kráčali po schodoch.

„Poď už,“ naliehala naňho Alex. „Je to dôležité a nemusí to každý počuť!“ Takmer, akoby tam bývala ona, a nie Paul.

Paul s mamou sa práve vrátili domov. Hneď vedel, že prišla Alex, lebo vonku zbadal jej bicykel opretý o múr. Aj Bella im skákala naproti a za ňou prišla Karlota s Palkom na rukách. Potom aj Alex a otec. Ale Anna nie.

„Pre Annu pred chvíľou prišli rodičia,“ vysvetlil Peter. „Nechceli ísť dnu ani na chvíľu a vypiť si kávu. Veľmi sa ponáhľali. Mám vás pozdravovať, a že nám s Dustym držia prsty! Vraj ho čoskoro nájdeme! – Čo vlastne povedali policajti?“

Mama mu stručne vyrozprávala, že mali smolu, lebo policajta s vajíčkom natvrdo nezaujímal stratený pes. Ani ak bol unesený.